

ת"ד 5000/06/19 - מדינת ישראל נגד לאון קרקו

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 5000-06-19 מדינת ישראל נ' קרקו
בפני כבוד השופט אלעד שור

בעניין: מדינת ישראל- באמצעות עו"ד נטע פוקס

המאשימה

נגד

לאון קרקו - באמצעות עו"ד יחיאל ירון

הנאשמים

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב האישום המייחס לו גרימת תאונת דרכים אשר גרמה לחבלה של ממש. על פי עובדות כתב האישום ביום 10/4/19 הסיע הנאשם את רכבו לאחור ופגע בהולכת רגל אשר ירדה מהמדרכה אל הכביש, כתוצאה מהפגיעה נחבלה הולכת הרגל חבלות של ממש. הולכת הרגל סבלה משבר בירך ולכן נזקקה לניתוח החלפת הירך ושיקום.
2. הנאשם באמצעות בא כוחו המלומד כפר באשמה ובתאריך 19/2/20 נשמע דיון ההוכחות בתיק.
3. המחלוקת בין הצדדים נסובה סביב שאלת האחריות לתאונה, לא הייתה מחלוקת ביחס לתוצאות התאונה.
4. הנאשם נהג מונית, הנאשם הכיר את הולכת הרגל שכן מדובר בנוסעת קבועה של תחנת המוניות אליה משתייך הנאשם ואין זו הפעם הראשונה בה הנאשם הגיע לאסוף את הולכת הרגל. ביום המקרה, על פי גרסת הנאשם, הגיע כהרגלו למקום, לא הבחין בהולכת הרגל ולכן צפר כדי להודיע על הגעתו. מדובר בכביש חד סטרי צר בעל נתיב נסיעה אחד כאשר משני צידי הכביש חנו רכבים, לגרסת הנאשם, מאחר ולא היה מקום חניה פנוי עמד עם רכבו באמצע הנתיב והמתין לבואה של הולכת הרגל הנפגעת, לפתע הבחין ברכב מתקרב לעברו מאחור והבחין כי מאחוריו מפרץ פנוי המשמש ככניסה לחניה של בית מספר 18 ברחוב, ולכן, ביקש להסיע את רכבו לאחור כדי להחנותו ולאפשר לרכב הצפוי להגיע לחלוף, או אז, ולאחר שהביט במראות הצד, במראה האמצעית "טיפה ימינה" ושמאלה החל בנסיעה לאחור ומיד זיהה כי פגע עם רכבו בהולכת הרגל. לטענתו הולכת הרגל התפרצה בין הרכבים באופן המונע ממנו להבחין בה, לטענתו בדרך כלל הולכת הרגל מתיישבת ברכב לצדו ולכן לא ציפה שתגיע מאחור וכי היא זו שגרמה להתרחשות התאונה בהתנהלותה.

5. הולכת הרגל מצידה העידה כי ישבה בספסל והמתינה למונית, הבחינה כי המונית הגיעה, הנהג צפר לה ולפיכך החלה ללכת לכיוון המונית אשר לפתע נסעה לאחור ופגעה בה.
6. עד התביעה 2 הבוחן בוריס וולפסון הגיע אל מקום התאונה חצי שעה לערך לאחר האירוע, עד התביעה ערך דו"ח בוחן ת/2, על פי מצאי דו"ח הבוחן קיים שדה ראיה לאחור, מחקירתו הנגדית התברר כי בעת שערך את ניסוי שדה הראיה לאחור, רכבים אשר חנו קודם במקום, לא היו בעת הניסוי, מכל מקום מסקנתו הייתה כי על הנהג היה לנקוט בכל אמצעי הזהירות בנסיעה לאחור כדי למנוע את התרחשות התאונה.
7. בסיכומי ההגנה ניתן דגש על היות הנאשם נהג מונית ותיק, על כך שהולכת הרגל לא העידה קודם לעדותה בבית המשפט על כך שישבה על הספסל עובר להגעת המונית, וכי עדותה כאילו סימנה לנאשם שהיא מגיע אינה מוזכרת כלל בדברי הודעתה אשר ניתנה עת הייתה צלולה בבית החולים בסמוך לאירוע. כן ניתן דגש על כך שאלביא ד'הבוחן במידה וחנה רכב בסמוך למקום עמידת המונית טרם הנסיעה לאחור הרי שבכך היה כדי להסתיר את הולכת הרגל אם אכן ישבה על הספסל. ההגנה טוענת שהולכת הרגל משנה גרסאות ואינה דבקה בגרסה אחת, לטענת ההגנה בסיכומיה הנאשם צפצף פעמיים וכשהבין כי הולכת הרגל בוששה מלהגיע, ביקש הנאשם להזיז את רכבו כדי לא לגרום הפרעה לתנועה וכי לא היה באפשרותו למנוע את התאונה.
8. לאחר ששמעתי את העדים ועיינתי בכלל הראיות אשר הוגשו לעיוני ולאחר שקראתי בעיון רב את סיכומי הצדדים, הגעתי למסקנה כי יש להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום ואסביר.
9. אינני סבור כי ההתרחשויות עד לרגע התאונה, קרי, האם ישבה הולכת הרגל על הספסל אם לא, או האם בדרך כלל הולכת הרגל עוברת לפני הרכב ולא מאחוריו או האם רכב שחנה במקביל לרכב הנאשם הסתיר את הולכת הרגל מעיניו, כל אלו אינם רלוונטיים לעצם התרחשות התאונה.
10. הנאשם שהנו נהג מונית מנוסה וותיק הגיע על מנת לאסוף את הולכת הרגל הנפגעת ואף צפר לה לדבריו פעמיים, צריך היה הוא להביא בחשבון ואף לצפות כי האחרונה תבקש להגיע אל המונית ואולי אף מצידה האחורית ולפיכך היה צריך לנקוט באמצעי זהירות מוגברים עת ביקש להסיע את רכבו לאחור, על הנאשם היה לצפות כי בכביש חד סטרי אשר נמצא בסביבת מגורים, יכול שהולך רגל יבקש לחצות את הכביש ולא יצפה לכך שרכב הנמצא בעצירה ייסע לאחור ולא לפנים, קל וחומר בנסיבות המקרה בו הוא יודע כי צפויה להגיע הולכת רגל ואין המדובר בגדר סיכון פוטנציאלי בלבד.
11. בעדות הנאשם הן בבית המשפט והן בהודעה אשר נמסרה על אתר, לא ציין הנאשם כי בנוסף לכך שהביט במראות הפנה את ראשו לאחור על מנת לתור אחר הולכת הרגל אשר צפויה הייתה להגיע, בהודעתו ת/6 מסר כי לא הבחין בהולכת הרגל עד הפגיעה בה והרי הולכת הרגל גם אם הפתיע את הנאשם עדיין ניתן היה להבחין בה רגע לפני הפגיעה, זאת גם אם נניח כי הפגיעה אינה נמנעת ולכן מדובר בהתרשלות מצדו של הנאשם.

12. תקנה 45 לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961,

ולאחרשנקט

ובמידתהצורך,

נוהגרכבלאיסיעואחורניתאלאמישצורךבכך,
באמצעיםהדרושיםבנסיבותהקיימותכדילמנוע-

1. סיכוןאופגיעה

2. הטרדהאזהפרעה

13. קרי, המחוקק קבע כי יש להימנע מנסיעה לאחור שלא לצורך, אך אם קיים הצורך יש לנקוט בכל אמצעי דרוש, דהיינו ביחס לכל מקרה יכול וישתנו האמצעים שיש לנקוט ואין רשימה סגורה של אמצעים, בעניינו של נאשם זה, משהולכת הרגל, לגרסתו, בוששה מלהגיע יכול היה להמשיך ישר להסתובב ולחזור, לחילופין, ראוי היה שיסובב את ראשו לאחור על מנת לחפש את הנוסעת שצפויה הייתה להגיע אך בכל מקרה לא הייתה כל סיבה שתאונה מצערת זו תתרחש אלמלא רשלנותו של הנאשם, רק במזל התאונה הסתיימה כפי שהסתיימה וראה לעניין זה מקרה דומה בנסיבותיו אך לא בתוצאותיו הקטלניותבעפ"ת 60830-09-17 בן טוב נ' מדינת ישראל,

"לאור האמור בתקנה 45 לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961, נהג הנוסע לאחור צריך להיות מודע לכך שבנסיעה לאחור טמונה סכנה, עליו לעשות זאת רק במקרה של צורך ולנקוט באמצעי זהירות כנדרש.

בנסיבות העניין המערער לא היה חייב לנסוע לאחור, אלא יכל להמתין במקום ולהודיע למי שהזמין את הנסיעה על מיקומו, כשם שיכל אף להמשיך לנסוע עם רכבו קדימה ולעשות סיבוב חזרה למקום אליו רצה להגיע. משבחר המערער שלא לעשות כן, נסיעתו אחורה הייתה שלא לצורך.

אדם סביר היה צריך להיות מודע לכך שבעת נהיגה לאחור ברחוב חד סטרי, ובניגוד לכיוון התנועה באזור מגורים בשעת צהריים, קיימת אפשרות כי הולך רגל יבקש לחצות את הכביש, במיוחד כאשר הולך הרגל לא אמור לצפות להגעת רכב מכיוון המנוגד לכיוון התנועה. על המערער היה לצפות אפשרות של פגיעה באדם, ולפיכך היה עליו לבחון את הדרך בכל אמצעי אפשרי ולכוון מבטו אל הדרך בה הוא נוסע. משהמערער לא עשה כן, הרי שלא נהג כפי שאדם מן הישוב היה נוהג, הפר את חובת הזהירות המוטלת עליו והתרשל באופן נהיגתו.

גם אם היתה מתקבלת גרסת המערער בבית המשפט לפיה הוא הביט בכל מראות הרכב, הרי שבלא קשר לשאלה מאיזה כיוון הגיעה המנוחה, היה

עמוד 3

עליו להבחין בה ולהימנע מפגיעה בה, אם אכן כטענתו ביצע סריקה בכל מראות הרכב. גם אם אכן חצתה המנוחה את הכביש משמאל לימין כטענת ההגנה ובעת ירידתה לכביש הייתה "שטח מת" אין עובדה זו מסירה מאחריותו, שכן חובתו הייתה לאמוד את אותו "שטח מת", ולנקוט באמצעי זהירות מספקים בטרם יחל בנסיעתו.

מנהג רכב, ובפרט נהג מיומן ומקצועי, כמו המערער, מצופה לדעת כי נהיגה לאחר בחוסר תשומת לב יוצרת מצב העלול להסתיים בתאונה לרבות בתאונה קטלנית.

14. לאור כל האמור, מצאתי כי לנאשם אחריות לקרות התאונה ועל כן אני מרשיע אותו במיוחס לו בכתב האישום.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בתל אביב בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, כ"ה סיוון תש"פ, 17 יוני 2020, במעמד הצדדים